

СТВОРЕННЯ СУЧАСНИХ ПІДХОДІВ ДО РОЗВИТКУ ОСВІТИ ШЛЯХОМ ІННОВАЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Сьогодні в Україні відбувається становлення нової освітньої системи. Цей процес супроводжується суттєвими змінами в педагогічній теорії і практиці навчально-виховного процесу, визначається системою концептуальних ідей та поглядів на стратегію й основні напрями розвитку освіти. Тому особливого значення набуває проблема розвитку інноваційної системи, яка стала пріоритетом у реформуванні національних освітніх систем.

Ключовою проблемою державної інноваційної політики є формування та забезпечення реалізації її пріоритетів як головних та найважливіших напрямів системної діяльності. Державою регулюється розвиток національної інноваційної системи за різними напрямками, зокрема, реалізуються пріоритетні шляхи розвитку науки та інноваційної діяльності. Сутність державного регулювання інноваційної діяльності полягає в цілеспрямованому впливі органів державного управління на інтереси інноваційної сфери. Держава виступає, як виразник національних інтересів та провідник стратегії розвитку освітніх процесів.

Метою розвитку національної інноваційної системи є створення умов для підвищення рівня інноваційної активності, застосування новітніх технологій, методів управління практичною діяльністю щодо забезпечення результату. Відповідно до сучасного міжнародного стандарту, інновація розглядається як кінцевий результат творчої діяльності щодо отримання втілень у вигляді новітніх технологій, які використовуються у практичній діяльності [1].

Глобалізація економіки призвела до зростання ролі інновацій і взаємодії між учасниками інноваційних процесів, які розвиваються успішно в інноваційних системах. Управляти інноваційними процесами і розвитком закладу треба вміти, а для цього необхідно знати, як це робити. Управління інноваційними процесами повинно мати системний характер [2].

Освіта, як відомо є процесом розвитку і саморозвитку особистості. Правова освіта передбачає створення системи навчання та виховання спрямованої на формування правової культури особистості. Стержнем є здобуття системних наукових знань та виховання правопорядку. Сьо-

годнішня освіта побудована на навчанні навичок, які дають можливість існування в динамічному світі. У зв'язку з цим змінюється роль учителя, який має розуміти дитину, її здібності. Завдання педагогів на всіх етапах правового процесу не дати знання, а навчити вчитися, усвідомлювати необхідність правового самовдосконалення протягом усього життя. На учбових заняттях необхідно більше уваги приділяти розвиткові мислення, впроваджувати нові інтерактивні методи та форми навчання, застосовувати новітні технології, реалізувати цікаві проекти, розробки, які можуть бути практично використанні в подальшому [3].

Реалізація завдань освіти, виховання, залежить від особистих характеристик вчителя, від здатності трансформувати педагогічне мислення відповідно до потреб сучасної практики, динамічних змін в країні. Навички такого мислення набуваються на основі теоретичної підготовки та базуються на ґрунті життєвого досвіду. Важливим на сьогодні є набуття учнями ключових компетентностей, необхідних для життя в суспільстві, навчання в інноваційному середовищі.

Кожен член педагогічного колективу має робити внесок у спільну справу на високому професійному рівні. Звичайно, цьому має передувати постійна система перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів, система відносин з направленням на особистість учня. Лише успішна творча особистість здатна навчити успішних учнів. Педагогів до нових досягнень спонукають учні. Про учнів в школі дбають наші вчителі. А співпраця однодумців має приносити професійне задоволення, бажання здійснити окреслене, посилити впевненість.

Діяльність вчителя зорієнтована на подання знань (за традиційною системою навчання). Учні є виконавцями планів вчителів, тому створення інноваційного навчання, яке має відбуватися під час практичних дій, під час набуття досвіду є актуальний на сьогодні. На відміну від традиційного, інноваційне навчання спрямоване не на навчальний предмет і подання учням знань, а на розвиток особистості учня. Учень має відкрити для себе ценз життя, просто вчитися і робити це із задоволенням. Засвоєння знань буде наслідком, точніше продуктом, уявного досвіду навчання в інноваційній системі. Вчитель має спиратися на досвід учнів, на знання, отримані ним із життя [4].

Головною дійовою особою навчально-виховному процесі є учень. Це є відмінністю інноваційного навчання. Вчитель допомагає вчитися, сприяє навчанню. Головна його функція полягає в організації та стиму-

люванні навчального процесу. Вчитель заохочує виявлення особистісного ставлення учня до виконуваної роботи. Співтворчість і співпраця мають створювати сприятливу атмосферу та забезпечувати успіх навчання. Все має ґрунтуватися на досягненні успіху, творчій діяльності. Саме в інноваційному навчанні все направлено на творчу діяльність вчителя та учня.

На розвиток школи впливає багато чинників, але запровадження змін формує успіхи та відповідні реальні результати. Від дій кожного учасника навчально-виховного процесу залежить результативність діяльності закладу. Для нашого навчального закладу є актуальним зміна ставлення до організації навчального процесу педагогами закладу. Ми шукаємо відповіді на питання:

1. Від чого залежить результат роботи школи?
2. Яким чином зробити школу привабливою для учнів та їхніх батьків.
3. Як визначити якість освітніх результатів, які надає заклад.

Зазвичай, школа надає освітні послуги, а батьки є замовниками освітніх послуг. Завдання закладу – створити сприятливе середовище для динамічної взаємодії освітніх процесів і розвитку в учнів готовності до творення свого майбутнього. Тому, ми дійшли висновку, коли система взаємодії освітнім процесом буде працювати не як спрямована, а як система взаємоуправління, лише тоді можна очікувати високої якості освіти [5].

Інновація – це процес змін в сучасній освіті, і перш за все, має бути направлення на розвиток особистісного потенціалу. Інновація за різних умов визначається як процес і як кінцевий результат діяльності, втілений у вигляді новітнього продукту, що використовується у практичній діяльності. Дуже важливим є бажання досягти поліпшень, побудувати навчально-виховний процес по-новому, крізь призму свого розуміння, що приведе до результату.

Система освіти в нашій країні на сучасному етапі її розвитку, становлення та державотворення за характером є національною, гуманістичною, демократичною, цілісною, інтегрованою, безперервною; ґрунтується на нових освітніх, виховних та управлінських парадигмах, функціонує в принципово нових соціально-педагогічних умовах, які слід розглядати як синтез трансформованих у педагогічне середовище політичних, економічних та соціальних процесів, які відбуваються у суспільстві. Отже,

правове забезпечення в освіті відіграє в суспільстві унікальну роль, формуючи особистість і її світогляд, розвиваючи творчі нахили, закладаючи основи необхідних для життя знань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Грига В. Особливості формування національних інноваційних систем / В. Грига // Вісник НАН України. – 2009. – № 10. – С. 22–35.
2. Дичківська І. М. Інноваційні предметні технології: навчальний посібник. – К. : Академія видав. 2004. – 352 с.
3. Крапивний І. В. Перспективи розвитку національної інноваційної системи в Україні/ І. В. Крапивний // Механізм регулювання економіки. 2011. – № 1 – С. 73–79.
4. Монаєнко А. Нормативно-правова база розвитку освіти та науки в Україні / А. Монаєнко // Право України. – 2007. – № 10. – С. 76–78.
5. Шаповалова Л. Складові національної інноваційної системи та рівень їх розвитку в Україні / Л. Шаповалова // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. – 2011. – № 121–122. – С. 94–98.

Бережна Людмила Валентинівна – учитель, методист, директор Криворізької загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 69

О. В. Бринцев

ЕЛЕКТРОННЕ ПРАВОСУДДЯ. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Намагаючись не відставати від технічного прогресу вітчизняна судова система прагне зробити спілкування між судами і учасниками судового процесу більш зручним і комфортним. Для цього в чинне процесуальне законодавство України вносяться зміни, котрі поступово переводять окремі елементи судового процесу в електронний режим. Окремі з засобів електронної взаємодії між судом і учасниками судового процесу вже повністю увійшли в повсякденне життя, деякі лише набирають популярності, деякі в силу різних причин залишаються на експериментальній стадії.

Вже на даній стадії можна виявити конкретні елементи електронного судочинства, які потребують певного вдосконалення. Так, попри усі очевидні переваги електронного судочинства проект «Електронний суд»